

A túrázók egy csoportja a táborban

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Huszonhatodik többgenerációs táborunkat 280 fő (összesen megfordult 290 fő) köztük 38 első táborozóval tartottuk Felsőtárkányban. A bölcsődésekből, óvodásokból, hittanosokból, 71 ifisből, szülőkből, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlagéletkora 31,8 év volt. A legfiatalabbak közel 5 hónaposok, a legidősebb 82 éves volt. A tábor lakóinak 46,7%-a 25 évesnél fiatalabb volt.

A hét címe: „Békességben éljete!” (Mrk 9,50) – „Legyetek egészségesben!” (Csel 15,29)

– *Hogyan élhetek békességben Istennel?*

– *Hogyan élhetek békességben önmagammal?*

– *Hogyan élhetünk összhangban a természettel?*

– *Hogyan lehet egészséges békesség a családban?*

– *Hogyan szolgálhatunk összhangban a gyülekezetben?*

A témáról délelőttönként 19 bibliakörben beszélgettünk. Esténként János tanítvány élete alapján szólt az ige.

Idén 273-ra emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) és 52-re a húsz táborban részt vettek száma, őket iges kancsóval köszöntöttük.

A hét több mint 9 millió forintba került. Missziós és szociális támogatást 55 fő kapott tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

Püski Lajos elkész

Témafelvezetés

Élve a hetvenet, 9 unokával megajándékozottan beneveztem a bölcsibe dadának. Két és fél éves unokám is tagja volt a csapatnak. Utoljára Sátoraljaújhelyen volt alkalmam hasonlóra, legnagyobb ikerunokáim azóta már gimnazisták.

Gyerekekkel foglalkozni mindig nagy öröm számomra. Most alkalmam volt a szülőkkel is beszélgetni, hiszen nem mindig zökkenőmentes a gyerekek beilleszkedése új közösségbe, így több szülő kénytelen volt ottmaradni hosszabb-rövidebb időre. Aggodalmaik szinte ugyanazok, mint a miénk volt annak idején: „Jól csinálom-e?” Nekünk sem sikerült mindig, és manapság sem az unokáinkkal. Drága jó Nagyanyám mondta saját gyerekeire és unokáira: „Olyan, amilyennek született”. Ezzel együtt mindent megtett gyerekei előmeneteléért. A másik emlékezetes mondas Anyósomtól: „A gyermeksort el kell követni.” Vagyis olyannak kell elfogadnunk a ránk bízotakat, amilyenek Isten teremtette őket. Az elfogadás békességet teremt a kapcsolatainkban és bennünk is: türelmet ad a cselekvésben.

A gyerek másolja viselkedésünket, ebben nagy a felelősségünk. Ha békességet lát, békésebb lesz, ha nyugtalanságot lát, ő is nyugtalan lesz. Valóban fáradságos dolog a gyereknevelés, nem sok a nyugalom, de legyen békesség. Nem vagyunk egyedül ebben a feladatban. Legyen bizodalomunk az Úrban, helyezzük az Ő kezébe gyerekeinket. Ne várjunk azonnali visszaigazolást, nem a mi dolgunk megítélni, sikerült-e, eszközök vagyunk Isten tervében. Így érvényesülhet gondviselése. Isten áldását, békességét, reménységet és sok örömet kívánok a gyermeket nevelőknek.

Bécsi Gáborné Szécsi Éva, Bölcsőde

Az elmúlt év nem volt számomra sem könnyű. A munkahelyi stressz, gyász, a háború árnyéka nehezedett rám. „*Örvénylő habok árja sodor egyre...*” – énekeljük a *Mint szarvas* című énekben. Ilyen érzésekkel indultam el Debrecenből, de amint a csalláddal beültünk az autóba, a hála érzése kerekedett felül bennem. Hálát adtam az elindulásért, a megérkezésért.

Hálás voltam a hegyekért, az erdőért, a madarak énekéért, a napsütésért és a hajnal hűvöséért. Hálát éreztem, hogy az egész családom eljöhett.

Hálás vagyok azért, hogy az óvodás csoport vezetője lehettem. A gyerekekkel együtt köszöntem meg Istennek, hogy megszülettünk, egészségesek vagyunk, hogy adott kezeket és lábakat, és futhatunk, táncolhatunk, ugrálhatunk. Kaptunk érzékszerveket, melyekkel megismerhetjük a csodálatos teremtet világot.

Hála a csillogó szemekért, a nevetésükért, a kedvességükért és gondtalanságukért.

Hálás voltam a találkozásokért, beszélgetésekért a régi és új testvérekkel.

Hálát adtam a túráért, a színes előadásokért, a reggeli és esti áhítatért, a bizonyítványokért.

A csendességért, a könnyekért és a hangos felszabadult nevetésért. Mire a tábor véget ért az „*örvénylő habok*” elcsendesedtek, és bennem is így folytatódott a kezdeti sorok:

„*Bízz az Úrban, és karja megszabadít, s hálával áldozol.*”

Mile Anita, Óvodás csoport

A Kishittan csoportban 12 gyermek vett részt a héten. Minden délelőtt az aznap esti alkalmat készítettük elő, ezzel segítve a gyerekeket az esti áhítat megértésében. Kis füzetükben kiszínezhették az aznap hallott bibliai történet képét. Közösen, majd egyénileg is tanultuk az Isten ígését: az „aranymondásokat.” A pontgyűjtés nagyon motiválta a gyerekeket, s így játékos módon sok ismeretre tettek szert. Sokat növekedtek lelki értelemben is.

Hétfőn, a megismerkedés után, nevük jelentését beszéltük meg, majd Keresztelő Jánosról beszélgettünk.

Kedden játékos módon külső, majd belső tulajdonságokat gyűjtöttünk. Milyen vagyok én? Mit jelent az, hogy Jézus az Isten báránya?

Szerdán Jakab és János elhívásáról és az engedelmességről volt szó.

Csütörtökön próbáltuk Jézus tulajdonságait megfogalmazni. Milyen lélek lakik a tanítványokban, bennünk és Jézusban? Nyilvánvalóvá vált, hogy bizony sokszor nem azt cselekedjük, amit szeretnénk, s mindnyájan Jézus kegyelmére szorulunk. Pénteken átbeszéltük, hogy mit is tett értünk Jézus a Keresztfán.

Szombaton nemcsak beszélgettünk a szolgátról, hanem három zacskónyi szemetet is összegyűjtöttünk a tábor területéről.

Bokor Zsolt és Gabriella, Kishittan

Utánpótlás?

Lédén új gyerekeket kaptam. Sok fiút! „Szeretik a versenyszellemet”, katant az agyamba, amit a főiskolán tanítottak. És bevált! Minden napra volt egy nap győztese, de olyan nap is volt, hogy többen is elsők lehettek, attól függően, milyen meleg volt napközben, hiszen a csoki olvadáspontja diktálta a tempót a tetőtéri szobámban. Hét közepére még soha nem tapasztalt kiváló minőségben, jó kedvvel dramatizáltuk a szerepet, visongtunk nagyokat a reptetett egeret látva. Ki is tud a legjobban visítani? Nem kellett senkit lelkesítenem, de még csitítanom sem, mert profik voltak. Szombaton délután belém hasított a hír: nem lehet megtartani az előadást. Három tanítványom már el is indult hazafelé. Nyugtattgattam a gyerekeimet, hiszen vannak fontosabb tényezők is, amelyek mindent felülírnak. De az addig szófogadó gyerekek rám sem hederítettek, hanem semmi perc alatt újraosztották a szerepeket és kész tények elé állítottak. Ők ezt tűzőn, vízen keresztül is előadják. És a korábban gondosan kiszabott, megvarrt és megfestett zászlójukat meglobogtatják! Lelkipásztorunk is áldását adta törekvéseinkre, és az eső is visszatartatott arra a kis időre.

Kristófné Máthé Ildikó, Középhittan

Az idei tábor több ok miatt is rendhagyó volt, ennek ellenére úgy gondolom, sokat tanulhattunk belőle, és hálásak lehetünk, hogy idén még többen vehettünk részt, mint tavaly. Hétfőn a kiscsoportos ismerkedés után, majd a hét további részében a békességről és az egészségről beszéltünk. Hamar kiderült, hogy a téma találóbbr, mint hitük. Megtanulhattuk, hogyan éljünk békességben a családukkal, a természettel, vagy éppen önmagunkkal, és azt is, hogyan lehet lelki egészségünk, ha már a testi nincs meg.

Ezekre a dolgokra az idei csoportunk vezetője, Anikó néni hívta fel a figyelmünket, ő terelgetett minket.

Délelőttönként megvolt a helye a nevetésnek, a játéknak, de a komoly résznek is.

Reggel és este közös énekléssel és áhítattal zártuk és nyitottuk a napot.

Amorzsaszededegetés sajnos elmaradt, amit nagyon sajnálok, mert ilyenkor jó egy kicsit visszatekinteni, és belelátni, hogy mások mit tartottak jónak a táborban. Örülök, hogy én is szolgálhattam, segíthettem.

Fazakas Janka, Nagyhittan

Ez volt az első táborom ifisként. A nevünk Esztifi lett, pár szavazattal kapott többet, mint az „Erzsifi”.

A reggeli igen változatos volt, néha még sajt is volt a sonkához és a pihe-puha zsömléhez.

A délelőtti foglalkozások sokban hozták az ifi közösségének épüléséhez, jobb vezetőket nem is kívánhattunk volna, mint Kozma Ferenc és Dorina.

A délutáni programok közül az „Alszik a város” az ifi játéka lett.

Tökéletesen zárták a napot az esti programok a Teaházban: a zsíros kenyér és a társasjátékozás néhány kiborított tea mellett (amihez sokban hozzájárult az ifink). Mivel sokáig fent maradtunk, kipihenten indultunk neki a következő napoknak. Szombaton nekünk jutott az a különleges feladat, hogy az étkezéseknél segítsünk a tábornak.

A vacsoránál derült ki, hogy több kovidos is van a táborban, ennek következtében többen elindultak haza, a táborgyertyából több előadás is kimaradt emiatt. Nekünk azonban sikerült megtartani.

Még aznap este megünnepeltük egy szülinapost, és pizzát is kaptunk.

A tábor idén is nagy élmény volt, remélem, hogy jövőre is hasonló lesz.

Diviánszky Lilla, Eszter ifi

Az idei tábor éppen a Campus fesztivál idejére esett, emiatt sok velünk egykorú fiatal csalódott volt, amiért nem tudott mind a két programon részt venni. A Dániel ifi tagjai a táborat választották, és senki nem bánta meg.

Az ifi közössége sokat fejlődött ezalatt az egy hét alatt. Ebben nagy szerepe volt Matyinak, az ifi vezetőjének is. A sok érdekes beszélgetéssel és furfangos játékokkal sokat dobott az ifis együttlétek hangulatán. Új barátságok szövődtek, amelyek remélhetőleg hosszú életűek lesznek. Minden napra jutott valami izgalmas program. Ebből kifolyólag sosem unatkoztunk. A takarodóig tartó beszélgetések és bolondozások mindig a nap fénypontjának számítottak, ellentétben a nagyon változatos reggelikkel. Habár az ételek nem voltak mindig a legfinomabban, a domb alján lévő kisbolt kiségett bennünket. Ugyanúgy, ahogy Matyi is mindig segített nekünk, ha bármi gondunk akadt. Neki köszönhetően szerettük meg egyre jobban az áhítatokat is. Ezért is volt nagy élmény, hogy közösen is tarthattunk egyet, ami reményeink szerint sok embert megfogott. Összegezve, nagyon hálásak vagyunk az idei táborért is.

Molnár Lili és Szolnoki Nóra, Dániel ifi

Az idei gyülekezeti tábor témája a békességre és az egészségre épült. Az egymás közötti kapcsolataink erősítése, illetve jobbnál jobb emlékek gyűjtése mellett igazán sok mindent tanultunk Istentől és az ő felénk megmutató szeretetről is.

A tábor minden napját áhítattal kezdtük, mely hatalmas löketet adott a nap elkezdéséhez. Az éneklés mindig vidámsággal töltött el, az igei felvezetés pedig az aznapra való témára készített fel bennünket. A kiscsoportos alkalmak nagyon felemelőek voltak számomra. Együtt imádkoztunk, bizalmas, mély beszélgetéseket alakítottunk ki, és megoszthattuk egymással gondolatainkat, véleményünket. Választ kaphattunk az Isten és köztünk lévő kapcsolatról szóló kérdéseinkre, arra, hogy mennyire élünk békességben a természettel, elmélgedtünk a családról, valamint az önmagunkkal való békességről.

Délutánonként különféle programokon vettünk részt: köztük kézműveskedésen, filmvetítésen, túrázáson, focimeccsen. Esténként a napot áhítattal zártuk, mely nyugodt éjszakára bocsátott minket, és ezután a teaházban segíthettünk, vagy éppen játékkal, jó hangulatú beszélgetéssel tölthettük el az időt.

Mindannyiunk számára lelki feltöltődés volt ez a hét, és a sok beszélgetés és egymás felé való megnyílás során Istennel békességben lévő, összekovácsolt csapattá váltunk. A táborban együtt gyűjtött emlékek, tapasztalatok, valamint gondolatok nagy hálával töltenek el engem, és mindig magammal fogom hordozni azokat.

Széles Ágnes, Círus ifi

Lzgatottan és kalandosan érkeztünk meg a távolsági buszunkkal Felsőtárkányba, az idei táborba.

Az Imókő minden hiányosságával együtt is tetszett nekünk, a nagy szobák segítettek az új ifisek megismerésében, akikkel gyorsan összebarátkoztunk.

A hét témája közel állt hozzám, amit napról napra egyre jobban tudtunk mélyíteni a beszélgetésekkel, elcsendesedésekkel, imákkal, éneklésekkel.

A focibajnokságon szépen helyt állt a három ifiből verbuválódott csapatunk, amelyet aztán egy frissítő medencézéssel vezettünk le.

Az esti áhítatok felemelőek voltak a különféle szolgálatokkal és zenélésekkel, melyekben egyszer-számomra én is részt tudtam venni, ami hatalmas élmény volt. A rengeteg program mellett ki lehetne emelni még az estéket is, a csillagnézéseket, a teaházakat, ahol társasjátékozással, ping-pongozással töltöttük az időnket, és természetesen nagyon jó beszélgetésekkel.

Örülök, hogy sok új embert megismerhettem.

Hálás vagyok Istennek az egész táborért és az élményekért.

Fazakas Bálint, Bertalan

Idén a Mixifi vezetőjeként érkeztem a gyülekezeti nagytáborba. A saját ifim, a Págiel feloszlása után az Agabosz ifi vezetését kezdtem meg Tóth Bálinttal, így sosem lettem a Mixifi tagja. Ezért nagy lelkesedés és egy kis aggodás volt bennem, amikor megtudtam, hogy a táborban miénk lett a kevert ifi. Kíváncsi voltam, hogyan lehet majd a különböző életkorú fiatalok élményeit a csoportbeszélgetés során összehangolni. Aztán az ifisek megmutatták, hogy Isten mindenhol ott munkálkodik, és neki van a legnagyobb összetartó ereje. Hiszen különbözhetünk rengeteg dologban, de Isten jelenléte összehozza a társaságot. Egyre erősödött és formálódott az érzés bennem, ahogy telt a hét, hogy milyen jó újra együtt lenni. Meglepett, mennyi mindent adott idén nekem a táborunk. Fantasztikus volt szolgálni és meglátni a mások szolgálatát, ténylegesen megélni, hogy mi közösen tesszük a táborot olyan-ná, amilyen. Átéreztem, hogy a gyülekezetnek fontos részét képezzük mi is. Felemelő volt megtapasztalni, hogy a tábor lelkülete megmaradt, hogy a helyszín változhat, de a résztvevők ugyanazok.

Kósa Anna, Mixifi

Bertalan ifi

Kézműves foglalkozás

Ma nagyon vártuk a férjemmel a gyülekezeti tábor. Az előző években már megtapasztaltuk építő erejét, és ez idén sem volt másképp. Ez az a hely, ahol – a délelőtti beszélgetések során zavartalanul tudunk egymásra mint házastársakra figyelni, tudunk foglalkozni saját magunkkal az önmegismerés útján, és tudunk épülni mások gondolatai, tapasztalatai által. Mindezeket pedig Isten jelenlétében, szeretetében élhetjük át. Továbbá építőleg hat ez a tábor az 5 fős családunkra is, mert a táborban – kiszakadva a mindennapi teendőkből – több figyelmet tudunk a gyerekeinkre is fordítani délutánonként, és ezt ők is nagyon élvezik. Ily módon ez alatt az egy hét alatt jobban „egészségben” élhattünk a közösséggel, a családunkkal és Istennel is, mint az év bármely más időszakában.

Az idei év témája véleményünk szerint különösen találó volt, hiszen a járvány és a szomszédos országban zajló háború miatt most még nagyobb kihívás békére lelnünk, mint máskor. Jó tudni, hogy Istenre bármilyen helyzetben számíthatunk, segítségével erősebbek lehetünk. Jó volt megtapasztalni a táborban a közösség támogató erejét a békességkeresés útján. Jövőre is megyünk!

Dezső Eszter, 10. csoport

2022-ben Felsőtárkányban 280-an (bétvégén 290-en) táboroztunk.

ehéz röviden összefoglalni a heti
 élményeket, de jó volt a világ tör-
 ténei elől egy kicsit elvonulni,
 és egy teljes héten keresztül Istenünk
 tápláló Igéjével foglalkozni. Különbö-
 ző lelkiállapotokból, élethelyzetekből,
 nehézségekből érkezünk meg a „béke
 szigetére”. Sok teherrel és tán annál több
 békétlenséggel a szívünkben vágunk
 neki az újabb többgenerációs kaland-
 nak. Ezért is örültem meg annak, amikor
 világossá vált számomra, hogy az idei
 téma a BÉKESSÉG lesz. A mindennapi
 vezérfonalak segítettek bennünket a kis-
 csoportos beszélgetések mélységeinek és
 magasságainak megéléséhez.

Számomra sokat adtak a közös dicsőí-
 tések, imaközösségek, minden nevetés
 és minden könny. A picike konyhai kö-
 tény viselése, az anygalkázás, illetve
 jó élmény volt, hogy a kiscsoportunk a
 délelőtti beszélgetéseken kívül is együtt
 mozgott, szoros kapcsolatba kerültünk
 egymással. De ami a legemlékezetesebb
 marad, az a közös reggeli szolgálat a vő-
 legényemmel. Bízom abban, hogy a tá-
 bor végi események sem árnyékkolták be
 annyira a szívünket, hogy ne tudnánk ha-
 talmas hálával tekinteni a hét áldásaiért.
 Hálás vagyok, hogy ennek a fantasztikus
 kalandnak a részese lehettem.

Szilágyi Katalin, 11. csoport

megtiszteltetésnek érzem, hogy
 írhatok pár sort az idei táborról.
 Első táborozóként egyszerűen
 kinyitottam az elmémet és a szívemet,
 és hagytam, hogy „megtörténjen”. Hát
 megtörtént!

A gyerekek szinte azonnal beolvadtak a
 gyermekcseregbe, ebből rögtön a legele-
 jén tudtuk a feleségemmel, hogy már
 ezért megérte, hogy ők jól érezzék magu-
 kat. Hamar kiderült azonban, nem csak
 ezért volt érdemes eljönni.

A tábor vezérfonala a békesség volt, és
 tényleg, mi megérezttük a békességet.

A lelki feltöltődés színtere volt ez.

Álmomban sem gondoltam volna, hogy
 ekkora szükségem van rá, hogy ennyire
 le vannak merülve az „elemek” a lelkem-
 ben.

Az egész hét tele volt nevetéssel, mély
 gondolatokkal, megnyílásokkal és együtt
 töltött MINŐSÉGI idővel.

Külön kiemelném az utolsó estén ad-hoc
 kialakult kiscsoportos beszélgetést, mely
 kissé oldottabb hangulatban zajlott, vi-
 szont épp olyan mély érzelmű és nagyívű
 volt, mint a délelőtti beszélgetések.

Méltó lezárása volt a tábornak, és pótolta
 az elmaradt morzsaszedegetést.

Ha nagyon tömören össze kellene fog-
 lalnom, hogy mit érzek, akkor azt a kö-
 vetkező két szóban tudnám megragadni:
 hála és köszönet.

Hálás vagyok a gyülekezetnek, hogy
 olyan szeretettel és olyan odaadással fo-
 gadott engem és családomat!

Köszönöm azokat a tábori élményeket,
 igehirdetési élményeket, bibliaórákat,
 bibliai kör alkalmakat, beszélgetéseket,
 találkozásokat, amelyek alapján nagyon
 sokat tanultam, épültem!

Pongor Ferenc, 12. csoport

Ída az egyszerűséghez

Az energiaválság hírére,

Lajos bácsinknak mi jutott eszébe?

Ostort, s mikrofont vesz kezébe,

S kitereli nyáját Tárkány tetejére.

S mi vagyon célja e kiképzőtáborral?

Elsorolom mindjárt, keserű humorral.

Célja vala, hogy megtanuljuk végre,

Mily erő rejlik az egyszerűségbe!

Minek a fényűzés, kényelem és pompa?

Elég, ha beülsz egy kiszáradt bokorba,

hús percig azt nézed, s nem a telefonod,

így energiát spórolsz, és lassan felfogod,

hogy sokkal izgalmasabb a férgek élete,

mint a You Tube, a Face vagy az Insta méregje,

mi lassan tesz tönkre, mint kacsát a nuggets.

Így viszont: egy hét után már mást nem emlegetsz,

csak hogy mit láttál a fában, bokorban, fűben,

hogyan kaptál választ a kicsi, zöld tetűben.

S sorolhatnám még a sok jó hatást,

mit e kiképzés nyújt, mint el nem múlt varázst.

No, de kérdezhetnéd: Hogy vette rá e jámbor népet,
hogy pompát félredobva kövesse az egyszerűséget?

Módszere ravasz, de nem elvetendő!

Ékes, szép szavakkal mutat mindent be Ő!

Vegyük csak példának a rövid túránkat,
ahol azt hallottuk, ránk csak árnyék várhat!

Melegen tűzött ránk bíz a nap sugára,
utunk több mint kilencven százalékába'.

A rövid túrából meg valahogy hosszú lett,
A hosszúból még hosszabb, de az is jólesett!

Rájöttünk lassan így, szombat estére,
nincs itt szükség netre, nuggets-re, TV-re.

Nem kell a zászlórúd, kápolna, medence,
pincér, motorpálya, trambulin, gereblye
ahhoz, hogy a lelkünk átjárja a BÉKE,
csak gyere el egyszer Tárkány tetejére!

Botorkálj a tábor meghitt sötétjében,
feküdj ki a rétre, nézz fel az égre,
és mondd ki végre, hogy MEGÉRTE!

Szabó-Papdi Eszter, 13. csoport

„Találkozni jöttem veled, Istenem,
Te jól ismersz engem, nézd, kitá-
rom a szívem.”

A Bibliaiskolában tanult ismereteim megerősítettek abban, hogy a konfirmáció által tegyek fogadalmat Isten követésére.

Ezután éreztem, szeretnék minél több alkalommal részese lenni a közösségnek. Így az idén júliusban jelentkeztem a Nagyerdei Gyülekezet táborába. Egy teljes hét csodálatos helyen, színes programokkal.

Hálával a szívemben írom le gondolataimat, bár nehéz szavakba önteni azt a sokrétű élményt, amely a héten ért.

Gimnáziumban voltam táborban utoljára, a megváltozott körülmények nem jelentettek gondot.

Felnőttként az elfogadás volt számomra a legfontosabb, hiszen kiléptem a komfortzónámból, s ezt a folyamatot megkönnyítette, hogy hamar befogadó társakra és közösségre találtam.

Megismertem a csoporttársaimat és vezetőnket, Beát.

A napi beszélgetések segítettek abban, hogy tanuljak, fejlődjek és hitben megerősödjek.

Az esti áhítat alkalmai a közös éneklések által egyre jobban felszabadultam és nyitottabbá váltam.

A többgenerációs tábor lényegét most értettem meg: a kor nem számít, hiszen a cél egy és ugyanaz, Isten útján járni.

Köszönöm az Úrnak, hogy türelmesen keresett és megtalált engem. Itt, a táborban még közelebb kerülhettem hozzá.

Kiss Zita, 15. csoport

Vége az év leggyorsabban eltelő hetének.

Sokan állapítottuk meg, hogy ez a tábor (már megint) az egyik legjobb tábor volt az életünkben, még akkor is, ha kicsit furcsán lett vége.

Nem emlékszem már rá, mióta van az „angyalkázás” szokásban a táborok idején, vagy mióta ez a neve. Szerintem ez egy kicsit mindenkinek nehéz. A fiatalabbaknak azért, mert tartanak tőle, hogy mi közös témájuk lehet nekik az idősebbekkel, az idősebbeknek meg azért, mert ismeretlenül kicsit kínos megkopogtatni valaki vállát, hogy „gyere, beszéljessünk már kicsit.”

Engem ebben a táborban az én nevemet húzó testvérem azzal szólított meg: mi nyertünk egy félórát együtt! Olyan nagyszerű és kedves felütés volt! Mert igenis erről van szó!

Bármennyire is nehéznek, kellemetlennek érezzük, mindenkit biztatok, hogy nyereményként tekintsen erre a lehetőségre! Ha ismeri valamelyest az illetőt, azért, mert lehet mélyíteni az ismeretséget, ha pedig nem, azért, mert szót válthat valakivel, aki egyébként a „látómezején” kívül esik. Csak lelkes beszámolókat hallottam minden beszélgetésről.

És hát valljuk be, nem esik jól a meg nem szólított testvéreknek sem, ha nem keressük őket, mert azonnal el van vetve a kétely magva: tart tőlem vajon az illető? Nem vagyok neki elég szimpatikus? Ki lehetett, aki engem húzott?

Bevallom, nekem is ez volt az első táborom, ahol engem is megkerestek, és én is megkerestem az „angyalkámat,” és ezeket a beszélgetéseket „jó illatú olajként” őrzöm meg a szívemben.

Jövőre is biztosan így fogok tenni.

Bódor Sarolta, 16. csoport

A várva várt 26. tábornyitó esemény hétfőn 17.00 órakor volt a felsőtárkányi Park Hotel Tálts hegyvidéki 3,5 hektáros parkjában, egy csendes tisztáson.

Mi lesz a hét témája, milyen gondolatok dúlnak a fejünkben? Milyen megoldatlan vagy megoldott események vannak mögöttünk? De a jó az, hogy megérkeztünk! Békesség legyen velünk! És volt.

Kerti Péter gondnokunk volt a mi csoportvezetőnk, amelynek tagjai tapasztalt férfiak, nők, szülők, nagyszülők; és akikből áradt a sok-sok gondolat az ősfák árnyékában.

Minden évben azt gondolom, hogy a heti téma éppen időszerű, éppen nekem szól, hogy mi körül forogjanak a gondolataim, és ez most is így volt: békesség Istennel, önmagammal, a természeti környezetemmel, szeretteimmel, családommal.

Amit születésemtől magammal hozok, meghatározzák, hogy milyen voltam és vagyok. Kinek milyen szerepe van a családban, munkahelyén? Ki áldozat? Ki „feketebárány”?

Olyan jó volt elcsendesedve, egy színmomra megkapó pontra figyelni, és dőltek a gondolatok: Kinek van rám szüksége? Mit érek én? Hol a helyem? Milyen a „kellek” és „akarak” aránya?

Ó, Istenem! Hálás vagyok e hét minden pillanatáért!

Detrich Jánosné Ilona, 17. csoport

Lédén mi is felkerekedtünk Gyulával, és elindultunk táborozni. Igazi kapcsolódás lett a pár nap, sok pihe-néssel. Így, rozogáságomban sem viselt meg annyira a sok járás és program, mint amennyire tartottam tőle.

A kiscsoportos foglalkozásokon vettem részt minden nap, ami sokat jelentett nekem, és úgy láttam, mindannyiόνknak.

13 fős csoportunk nyitott, őszinte, örvendező volt, ami igen pozitívum 70 plusszosan.

Úgy láttam, a mi csoportunk tagjai békességben vannak Istennel, önmagukkal, környezetükkel – ami a témánk is volt, amit átbeszéltünk, átgondoltunk, ki-ki a maga helyzetéből kiindulva.

Jó volt egymásra figyelni, egymás hite által épülni.

Kétszer eljutottam az esti áhítatra is, ami szintén örömteli volt: közösségben lenni gyülekezeti tagokkal, régi ismerőseinkkel, családjunk egy részével.

Ráérős beszélgetések gazdagították még a napokat. Kristófné Máthé Ildikót húztam, bár évtizedek óta ismerjük egymást, tudtunk volna még egy napig is beszélgetni. Kíváncsi vagyok, hogy mások is szép emlékekkel, új felismerésekkel, igei üzenettel áldottan éljék további napjaikat a következő táborozásig!

Diviánszkyne Katona Ilona, 18. csoport

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református

Egyházköztség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 450 példányban

30. évfolyam 9. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Feleségemmel együtt először, de remélhetőleg nem utoljára vettünk részt a gyülekezeti táborban, annak ellenére, hogy több évtizede látogatjuk a Bolyai utcai templomot.

Tetszett a közel háromszáz fős tábor szervezetsége, programjának széles köre, a különböző korosztályok érdeklődésének felkeltése, annak kielégítése.

A 12-14 fős csoportokba szervezés lehetőséget adott a benne lévők egymás jobb megismerésére, gondolatainak kicserélésére, igei alapon való értelmezésére, adott esetben a helyretételére.

Öröm volt a sok gyereket, fiatalot látni, ahogyan az idősebb korosztállyal együtt felszabadultan zenéltek és énekeltek. Játékos és érdekes volt az angyalokázás is.

Személyes élményként éltem meg a kiscsoportos beszélgetés kérdéseit, és arra adott válaszait. Békében Istennel, önmagammal, a természettel, a családdal.

Hogyan építkezzünk, hogy az előzőek összhangját megteremtsük.

A gyülekezeti tábor lehetőséget adott olyan hívő társakkal is beszélgetni, akikkel rendszeresen találkozunk a templomban, de a köszönésen és a fejbőlöntáson túl még nem jutottunk.

A tábornak közösségformáló és -erősítő ereje volt, amely lehetővé tette az azonnal otthon vagyok érzés megjelenését.

Nagy Sándor, 19. csoport

R eggeli torna a táborban
Ép testben, ép lélek, szoktam
mondogatni a jelszavamat. De a
templomosoknak már így: az én testem
a Szentlélek temploma, amit kötelessé-
gemnek érzek rendszeresen karbantarta-
ni, azaz porszívózni, port törölgetni, sőt,
friss virággal felékesíteni, éppen úgy,
mint templomunkban az Úr asztalát.

Bevallom, mint az otthonom szinten
tartása, ez is olyan dolog, hogy nehéz
hozzákezdeni. Kifogás van bőven, és
időnként önsajnálát is társul hozzá, de
utána jó gyönyörködni az eredményben,
és akkor jön az ihlet a hogyan továbbra,
a még magasabb szint elérésére. Ha tu-
dom, hogy vendég várható, persze, hogy
alaposabb a csinosítás. Motiválttá válok
és nem érzem annyira a fáradságot. Így
történt ez nálam is. Nyikorogva, csiko-
rogva kezdtem hozzá több mint tíz éve az
egyre inkább zsibbadó végtagjaim ellen.
Nem is annyira a tudatosság, mint inkább
az ijedtség döbrentett rá, hogy muszáj,
ha nem akarok gyógyszeren élni. És nap-
jainkra izgatottá váltam, mikor hűsleges
táborozó hittestvéreim rendszeres eljárá-
sukkal, lelkesedésükkel inspiráltak a haj-
nali kelésre. Idén többen éltek a felfris-
sülés lehetőségével, mint tavaly. És hab
is van a tortámon: még az ifisek is még
nagyobb számban megtiszteltek jelenlé-
tükkel! Soli Deo Gloria!

Kristófné Máthé Ildikó

Játék korhatár nélkül

Éneklés a tónál

Tábornyitó

Esti ábítat

